

kelte regler på EU-området, som de måtte blive vedtaget, og at Danmark ikke kan have en særlig stor grad af særskilt opfattelse af, hvordan man skal regulere på flygtninge-indvandrerområdet.

I Dansk Folkeparti har vi hele tiden været tilhængere af, at vi fører en selvstændig politik i Danmark i forhold til både flygtninge- og indvandrerforhold. Vi har hele tiden været tilhængere af, at det er Folketinget her, der står til ansvar over for den danske befolkning for, hvilke regler der gælder. Så kan man mene, at de skal være strammere eller slappere end i forhold til i dag, men det er helt afgørende vigtigt demokratisk, at det er Folketinget og politikerne her, der står til ansvar over for befolkningen.

Derfor er vi også meget stærke tilhængere af vores forbehold, og vi er meget stærke tilhængere af, at vi ikke involverer os i en fælles EU-politik på det her område, som svækker Folketingets mulighed for at regulere.

Det er også en af grundene til, at vi har været modstandere af, at Danmark tilsluttede sig den praktiske del af Schengensamarbejdet med de åbne grænser, fordi det selysagt svækker vores mulighed for at føre en selvstændig politik inden for væsentlige dele af flygtninge-indvandrerområdet.

Det har vi også allerede nu set efter den 25. marts, hvor Schengensamarbejdet trådte i kraft, hvad grænsekontrollen angår, og vi har kunnet se et klart fald i antallet af pågrebne ved grænsen, hvilket vi jo nok fortsat vil kunne se i den kommende tid på trods af alle de forsikringer, vi ellers fik omkring marts måned, for, at baglandspatruljen ville være så effektiv som aldrig før.

Derfor føler vi, at det ærligste, Folketinget kunne gøre over for befolkningen, var at sige: Skal vi opretholde det danske forbehold og opretholde vores selvstændige mulighed for at føre politik på de her områder, bliver vi også nødt til at tage en fornyet debat om Schengenkonventionen og grænsekontrollen.

Alternativet er nemlig at sige, at vi ikke ønsker forbehold, vi ønsker de frie, åbne grænser, eller at sige, at vi ønsker at kunne føre en selvstændig politik, men så kræver det også, at vi kan gøre det inden for en national ramme, og at vi kan kontrollere, hvilke andre landes borgere der kommer her til landet. Enten eller.

Vi ønsker naturligvis denne her debat afsluttet af en vedtagelse, og vi har et forslag til det, som lyder:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget fastslår, at det danske forbehold på retsområdet er en del af grundlaget for dansk EU-politik, pålægger Folketinget regeringen at bruge forbeholdet aktivt til at afvise EU-regulering, som omfatter Danmark, og dermed sikre, at Danmark ikke bliver omfattet af regler, som på nogen måde svækker Folketingets mulighed for at regulere flygtninge-/indvandrerområdet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 91).

Formanden:

Der er nu stillet følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Claus Larsen-Jensen (S):

I Socialdemokratiet er vi principielt stærke tilhængere af at samarbejde med de øvrige EU-lande om flygtninge- og indvandrerproblemer, fordi der er tale om grænseoverskridende problemer, der kræver fælles løsninger.

Danmark har intet forbehold over for det indholdsmæssige samarbejde, men alene i forbindelse med at kunne deltage sammen med de andre i fælles beslutninger. Danmark kan tilslutte sig på mellemstatslig basis.

Der er en række gode grunde til et sådant samarbejde: Flygtningestrømme og ind- og udvandring er et globalt problem, der påvirker alle EU-lande. Årsagerne til flygtningestrømmene er konflikter, krige, borgerkrige, fattigdom, manglende udvikling, undertrykkelse, naturkatastrofer og etniske konflikter. Årsagerne til, at mennesker udvander fra deres land, er de samme som altid i historien, at søge væk i drømmen om en bedre tilværelse.

De globale uligheder forstærker denne udvikling, for det øger de sociale, økonomiske, etniske og væbnede konflikter. Et tæt samarbejde mellem EU-landene kan bidrage aktivt til at vende denne udvikling, og vi ser det faktisk i sammenhæng som en brik sammen med en række andre ting, som EU gør: Samarbejde i forhold til det udenrigs- og sikkerhedspolitiske arbejde, EU's bistand til Middelhavsområdet, udviklingslandene i Central- og Østeuropa, aftaler med AVS-landene, EU's humanitære bistand til flygtninge i form af nødhjælp, katastrofebistand med fødevarer, telte og medicin i nærområderne ved naturkatastrofer og krige og indsats i højrisikoområder, inden problemerne eksploderer. Vi